

ше вкуса на всѣка служба, въ която има опасности и вѣченъ рискъ. Въ тая срѣда той се чувствуваше като у дома си. Нѣкога той билъ боцманъ на търговски параходъ. Рибарьтъ стоеше сега между войниците като срѣдъ компания отъ млади моряци на борта и, снизходително и добродушно усмихнатъ, увлѣчено разказваше нѣщо. Всички бѣха спрѣли очи на него и внимателно слушаха. Може би не внимавахе само Калинъ. Той стоеше правъ, сжщински франтъ между всички, съ най-бѣли навои и съ най-гъсти върви, съ намокрена коса, гладко причесана на пжтъ. Въ такива разговори моятъ Калинъ не обичаше да отстъпва първенството на когото и да е, но сега той бѣше срещналъ опасенъ и силенъ противникъ.

Не искахъ да ги безпокоя и предпазливо влѣзохъ въ стаята си. Шумътъ на бурята остана вънъ и разговорътъ ясно се чуваше.

— Седмата вълна, тя е страшна! — говорѣше рибарьтъ. — Зададе ли се — пази се! Седмата вълна милость не знае...

— Каква седма вълна? — попита нѣкой.

— Има ли седма вълна?

— Има. Да излѣземъ утре на морето и ще видишъ. Вълнитѣ идатъ всѣкога по седемъ, изредятъ се, и тамъ морето малко по малко утихва. После — други седемъ идатъ. Всѣкога е тъй. Отъ първата до четвъртата сж малки,